

Lov, hvis den bliver vedtagen, vil blive en almindelig Uro hos Folk, der have Benge til gode under en eller anden Form, en almindelig Frygt for, om de ogsaa kunne blive stiddende rolig med deres Fordringer uden at risikere at faa dem forældede, og dette vil sikkert medføre en Mængde Ulejlighed og Udgifter for Fordringshaverne, idet de mene ikke selv at kunne overse Forholdene, men ville finde sig nødsagede til i stort Omfang at søge Sagførerraad for at faa at vide, om den og den enkelte specielle Fordring er ved at blive præskriberet eller ikke. Set fra et Sagforestandpunkt kunde der jo ikke være noget væsentligt at indvende derimod, men naar man vil se Spørgsmaalet fra Folkets Standpunkt, tror jeg, at dette er en meget væsentlig Indvending mod Lovforslaget. Særlig forekommer det mig, at Slutningsbestemmelsen i § 23 er meget uheldig. Den vil jo medføre, at alle, der have Fordringer, ved hvilke de kunde frygte, at den ny Præskription var ved at indtræde, og som ikke vare ganske sikre i deres Sag, maatte inden Aaret 1899 skynde sig til deres Sagfører med alle deres gamle Fordringer og i adskillige Tilfælde vilde det maasse endog være vanskeligt for den paagældende Sagfører at afgøre, hvorvidt den eller den Fordring var undergivet 3 Aars eller 10 Aars Præskription; Følgen deraf kunde da blive adskillige Retsager, som man efter den nugældende Lovgivning gaar fri for. — Af Specialiteter i Lovforslaget er der en, der ved Gennemlæsningen har flaaet mig. Det er et af de Punkter, som den højtærede Minister var inde paa, nemlig Spørgsmaalet om den Tid, der burde gaa for Forældelse af Kautionsforpligtelsen. Den højtærede Minister havde oprindelig ønsket, at der for Kautionsforpligtelser kun skulde være 3 Aars Forældelse. Dette blev i Landstinget forhøjet til 10 Aar. Mig forekommer det, efter den praktiske Erfaring, jeg har paa dette Omraade, at endog ogsaa 10 Aar er for kort en Frist for Forældelse af Kautionsforpligtelser. Det er meget almindeligt nu om Stunder, at der optages Kautionslaan, som afdrages i Løbet af en meget lang Aarrække, endog ogsaa helt op til henimod 20 Aar, og saafremt nu Kautionen skulde forældes, naar der var gaaet 10 Aar, efter at Fordringen ifølge den paagældende Obligation kunde have været opagt, vilde det være meget uheldigt. Den Slags Fordringer — jeg tænker navnlig paa Kautionslaan, som Sparekasser give — ere efter Obligationernes Indhold opsigelige med $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Aars Varjel, og Forældelsesfristen vil altsaa for dem regnes fra det Tidspunkt,

da de kunne opsiges; de ville altsaa i mange Tilfælde være udløbne, længe før Fordringerne gennem Afdragene ere blevne betalte. Naar saa det Tilfælde indtræder, at den 10 Aars Forældelsesfrist i et saadan Forhold nærmer sig sit Udløb, kan jo den, som har Bengene til Gode, skride ind og forlange en fornøjet Baategning af Kautionisterne, men naar en saadan Kautionist eller naar, da der i den Slags Forhold ikke sjælden er Kautionister i hundrevis, en af disse mange Kautionister ikke vil underskrive, faar den paagældende Kreditor Balget imellem at se Kautionen bortfalde gennem Forældelse eller at sige Fordringen op, at inddrive den enten hos Hoveddebitor eller hos samtlige Kautionister. Det er en meget fedelig Situation, Kreditor saaledes vil kunne blive sat i, og som man slet ikke kender efter den nugældende Lovgivning. — Jeg tvivler ikke om, at man ved nøje at granske Lovforslaget vilde kunne finde, at adskillige andre uheldige Bestemmelser ere foreslaaede, men hvorfor jeg har taget Ordet, er ikke for at gennemgaa Lovforslaget i alle dets Enkeltheder men kun for at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa, at dette er en Sag, som kræver den allernøjeste Overvejelse i et Udvalg, inden Forslaget kan blive til Lov.

Justitsministeren (Melleman):

Ja, jeg har anset det for en Selvfølge, at en Sag af denne Bestaaffenhed vil kræve Drøftelse i et Udvalg. Det er jo et vidtloftigt Forslag, som ikke er til at overse i et Øjeblik. Jeg vil dog over for den sidstærede Taler bemærke, at hvad Bestemmelsen i § 23 angaar, synes jeg, at indtil Udgangen af Aaret 1899 er en temmelig rigelig Tid til at betænke sig i og komme paa det rene med, om ens Fordring præskriberes paa 3, 10 eller 20 Aar. Og for Resten vil det jo ligge naturligt for Folk, naar de have nogen Tvivl i saa Henseende, at gaa den Vej, at forlange Fordringen anerkendt af Debitor, og det vil man altid kunne gøre, da Præskriptionsfristen ikke løber, før Fordringen er saaledes forfalden, at den kan inddrives eller opsiges, hvis den paagældende skulde nægte at give Anerkendelse. Hvad Kautionsforpligtelsen særlig angaar, er det ikke Landstingets Mening, at der skal være en almindelig Præskriptionsfrist af 10 Aar ved Kautioner. Landstingets Mening er den, at der skal være samme Præskriptionsfrist for Kautionsforpligtelsen som for Hovedforpligtelsen, og at i alle Tilfælde, hvor Hovedforpligtelsen er præskriberet, skal ogsaa Kautionsforpligtelsen være det. Hvis Hovedforpligtelsen præskriberes i 10 Aar, er